

skelnes mellem Aarsagerne, og sagde, at de, der trænge af andre Aarsager end Arbejdsløshed, høre naturlig hjemme under Fattigvæsenets Forsørgelse. Jeg haaber, at de, for hvis Øren de Herrer have talt her i Dag, ville lægge Mærke til denne Udtalelse af det ærede Medlem.

Det ærede Medlem anvendte ikke saa faa Gange 10 Minutter, havde jeg nær sagt, paa at imødegaa en Ytring, som jeg aldeles ikke havde brugt. Han sagde, at jeg i Gaar havde erklæret, at da Nationaløkonomer og Politikere Verden over ere uenige om Arbejdsløshedsspørgsmaalets Løsning, maa vi dermed være færdige med de foreliggende Forslag, de egne sig derfor ikke til Behandling. Det sagde det ærede Medlem, jeg havde sagt, og han byggede derpaa en lang Udvikling og beskyldte mig for løse Ord og let Tale osv. paa Grundlag af dette. Jeg har ikke sagt et Ord i den Retning. Jeg har sagt, at den Omstændighed, at Politikere og Nationaløkonomer Verden over beskæftigede sig med dette Spørgsmaal og ikke endnu havde faaet det løst, turde være et fuldkomment Bevis paa, at det Spørgsmaal ikke lader sig løse saa let, som de Herrer give til Kende ved at kaste dette Forslag hen paa Tingets Bord, et Forslag, om hvilket de vide, efter hvad Ordføreren for Forslagsstillerne selv sagde, at det ikke lader sig gennemføre, og som de ere rede til at erkende heller ikke bør gennemføres, fordi det ikke duer. Den ærede Ordfører sagde i Mandags: Det er ikke færdigt, det er ikke udarbejdet, det er ikke dit og ikke dat, det er blot en Tanke, der er kastet hen. Naar den ærede Ordfører karakteriserer Forslaget saaledes, maa saa ikke ogsaa jeg have Lov til at sige, at det ikke egner sig til Gennemførelse, og navnlig henvise til, at det beskæftiger Nationaløkonomer og Politikere Verden over? Men det giver jo ikke i mindste Maade det ærede Medlem Anledning til at bruge denne Ytring paa den Maade, han gjorde. Det er noget af det løseste, jeg har set i Retning af Debat her i Tinget.

Det ærede Medlem mente dernæst, at det var at komme saa let og løst og godtkøbsmæssigt gennem det at henvise til, at Københavns Kommunalbestyrelse kunde skaffe sig en Institution som den fri Fattigkasse. Det var noget af det mest godtkøbsmæssige, han havde set og hørt, thi jeg maatte vide i Kraft af visse Omstændigheder, at Københavns Kommune ikke er i Stand til at yde Tilskud. Vover det ærede Medlem virkelig at sige, og sige det

offentligt, saa det kan høres over det ganske Land, at de socialdemokratiske Repræsentanter, der have Sæde i Kommunalbestyrelsen, ikke finde Anledning til at gøre noget inden for den Repræsentation, hvor de have Sæde, for at afhjælpe den Nød og Trang, der er i København mere end nogetsteds? De ville ikke gøre det, fordi Københavns Kommune formentlig ikke har Raad. Det vove de at sige. Jeg henstiller til det ærede Medlem for Hørens (Lyngsies), om hvem jeg ikke ved, at han har Sæde i Københavns Kommunalbestyrelse, at rette til sine Kolleger og Medforslagsstillere det Spørgsmaal, om der ikke var et og andet, som Københavns Kommune foretager sig, som kunde udsættes, medens man gav de mange sultne Mennesker Brød, om der ikke var Ting, der kunde udsættes saa længe, indtil man fik de sultne Munde mættede. De ærede Medlemmer maa dog virkelig erkende, at der, hvor de have Ansvaret for Styrelsen, have de ogsaa Pligt til at træde til. Det er ikke nok, at de møde frem her i Tinget med Forslag, hvis Form og hvis Indhold ere saadanne, at de selv ved deres Ordfører erkende, at de ikke egne sig til Gennemførelse. Det, der er naturligt for de Herrer — som for os andre ogsaa, hvor vi have Indflydelse — er at bruge deres Magt og Stilling til at gøre noget for at lindre Nøden, hvor den findes, hvilke Aarsager den end hidrører fra. Det er dette, jeg henstiller til de Herrer, at de skulde gøre for Københavns Vedkommende. Er der virkelig alvorlig Villie inden for Københavns Kommunalbestyrelse, findes der nok Veje og ogsaa nok Midler til at løse dette Spørgsmaal i København paa samme Maade som i Købstæderne og i Landdistrikterne.

Jeg fastholder, hvad jeg sagde i Gaar, at det første Forslag, det om at gøre Fagforeningskasserne til Mellemlid ved Løsningen af Arbejdsløshedsspørgsmaalet, føler jeg mig overbevist om, at Tinget ikke vil spille sin Tid paa. Jeg skal derfor heller ikke ofre flere Ord paa det her, hvorimod jeg haaber og vil virke hen til, saa vidt det staar til mig, at det andet Forslag maa blive ført ud i Livet, ikke saadan, som det foreligger her fra de Herrer Side, thi saaledes duer det ikke, men paa en virkelig god og lykkelig Maade til Gavn og Glæde for Hundreder eller Tusinder af stakkels fattige Mennesker i vort Samfund. Det skal ikke gennemføres saaledes, at disse fattige Mennesker skulle tvinges ind i en politisk og faglig Organisation, som